

"Post festum, pestum"

- Mobilitzar amb objectius impossibles augmentarà la frustració

JORDI MERCADER, periodista

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 20.09.09

Després de festa, pesta. Ho deien el romans i el meu professor de llatí els dilluns. La consulta d'Arenys de Munt va ser una festa, però no un èxit i encara menys un encert. Catalunya té dret a un referèndum convocat pel Rei, com pertoca, per saber si vol o no vol la independència. Aquell dia, com a bon federalista, votaré que no. El que Catalunya no es mereix és el seguit de festes populars que ens espera. Totes legítimes, però jurídicament irrellevants i políticament inconvenients. La causa de l'independentisme i els partits que en fan bandera en sortiran perjudicats; i, de retruc, el mateix govern tripartit, massa còmode fent l'estàtua.

Un dia ja llunyà, els socis de l'Ateneu de Madrid van votar que Déu no existia. L'aportació definitiva al gènere de les votacions absurdes i gratuïtes ja estava feta. Innecessària una nova aportació que no ha fet sinó obrir un concurs de disbarats. El PP imaginant-se una insurrecció, el Govern de Madrid fent ús gratuït de la seva autoritat legal, els quatre gats de la Falange traient les àligues imperials a passeig, els sobiranistes d'ERC i CDC aplaudint una iniciativa que els descol·loca i el PSC intentant mantenir la sang freda fins que cauen en la provocació dels seus socis republicans o es veuen incomodats per alguna intemperància dels amics del PSOE.

Arenys va ser una festa, sí; però no només una festa. Acceptem-ho

també. Darrere l'actitud dels convocants es percep un sentiment de decepció amb el sistema de partits i el poders imperants que poca cosa té a veure amb la reclamació de la sobirania nacional. La independència és la bandera del desencís d'uns sectors actius de la societat que no acaben d'entendre com és possible que un país que viu pendent d'una sentència i ofegat per la crisi econòmica hagi abraçat la resignació cristiana amb tanta fe.

Cert que mobilitzar els ciutadans amb objectius impossibles a curt i mitjà termini pot fer créixer el sentiment de frustració que es vol combatre; cert que el *pestum* d'aquestes *festum* incentivarà segurament el conflicte en la política catalana, però la seva celebració té un efecte alarma que no s'hauria d'ignorar.

La força dels independentistes militants és la que és: poca i despistada en múltiples focs de camp. Sense un autèntic líder, difícilment prosperarà fins a tenir el pes electoral i social que faci inevitable el referèndum de veritat. Els sobiranistes tenen motius per estar preocupats i no crec que ajudi gaire el fitxatge d'un imminent expresident blaugrana. A la resta de mortals, el que ens ha de preocupar és que no ens arrossequin en la seva deriva. Però no tot és negatiu. Els socialistes catalans, en posició de centralitat política i institucional indiscutible, disposen d'una ocasió immillorable per canalitzar cap a objectius polítics realistes tota aquesta energia popular, evitant que es malbarati en iniciatives estèrils. Tant de privilegi, però, a voltes relaxa. *Post coitum, tedium*, deien també els romans.